

Å kära farmor...

Cirkeln är nu sluten. Fotstegen delvis upptrampade. Vi sitter i ditt kök med orörda kaffekoppar och en kokande kastrull. Samtalar om livet. Om döden. Låt oss aldrig sluta. Att fortsätta samla ihop smulorna från bordet och lyssna på radions brus. Tillsammans. Alltid lika mycket av båda delar. Inget utesluter det andra har du lärt mig. Och plötsligt fylls min mun av blåbär. Tiden tar paus. Det är då livet plötsligt känns så vidöppet. Vi sitter och inväntar. Du tittar på mig länge och säger att jag är lik dig i mitt sätt att vara. Hur mina tankegångar påminner om dina när du var ung och trampade upp egna vägar, för att sedan hitta hem i mörkrets darrande skuggor.

Vi vandrar nu en stund tillsammans, sedan stannar du och alla ansiktets rynkor ler mot mig en lång stund, generöst och obekymrat. Så självklart och naturligt ett möte kan vara när det är helt ömsesidigt. Enkelhetens bragd lyser mot oss i blåbärsskogen, stort och välmoget. Som om detta är vad själva meningen bör innehålla, att få le med hela ansiktet.

Ett fragment ur min och farmors relation vi kom att få ha tillsammans innan hon i somras somnade in. Nu finns hon i en annan dimension men hon är mig nära, varje dag.

Jag jobbar på samma arbetsplats där farmor startade upp fotvården 1974. Delvis sitter jag med samma kunder och kan läsa min farmors handstil på journalerna.

"Tänk att det kunde bli såhär, det känns som en saga" brukade farmor säga när vi ofta sågs kring hennes köksbord och diskuterade fotvårdens situation i Robertsfors kommun. Vad som har förändrats sedan farmors tid och vad jag skulle kunna förbättra.

Det var vid det här bordet en sommarkväll för tre år sedan tanken kring fotvård slog rot första gången för mig. Jag jobbade på ett äldreboende där det var kaotiskt och jag kände mig otillräcklig.

Farmor sa plötsligt skämtsamt: "Julia, du kanske ska bli fotvårdare som jag? Då får du sitta med en människa i taget, du får jobba med dina kreativa händer och du får se ett resultat".

Vi skrattade lite åt tanken, för att sedan återvända med ett större allvar. Farmor har alltid varit en förebild för mig och plötsligt går jag bokstavligt talat i hennes fotspår.

Vad är en förebild? Vilka fotspår väljer vi att vandra i? Dessa frågor fortsätter jag utforska i mitt konstprojekt: Fot-spår, Före-bilder. Numera utan min farmors innerliga närvaro.

Sista gången vi sågs åt vi som vanligt blåbärspannkaka kring köksbordet och pratade om allt mellan himmel och jord. En alldeles vanlig fredag eftermiddag.

Nu går, springer, skuttar, ramlar och famlar jag vidare. Evigt tacksam. Med ett brinnande hjärta och fötterna ivrigt spretande upp i luften, ut mot världen. Julia Larsson

Julia är fotterapeut och filmare från Robertsfors. Julia fick SFs stipendium för sin film Fot-spår. Filmen visades på Årsstämman 2015.

